

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๕๔๘/๒๕๕๑

ลูกจ้างไปติดต่อนิติกรศาลแรงงานโดยไม่ลาให้ถูกต้องตามวิธีปฏิบัติในการขออนุมัติลาเพื่อกิจธุระอันจำเป็นตามข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน จึงเป็นการละทิ้งการทำงานไปเสีย นายจ้างเลิกจ้างโดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้าได้ กรณีไม่อาจถือเอาการใช้สิทธิของศาลมาเป็นข้ออ้างเพื่อไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานได้

เมื่อมาตรฐานการลงโทษกรณีลูกจ้างขาดงาน ๑ วัน ไม่ถึงเลิกจ้าง ทั้งข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานของนายจ้างก็ได้กำหนดให้การขาดงาน ๑ วัน มีโทษถึงเลิกจ้าง การเลิกจ้างด้วยเหตุลูกจ้างขาดงาน ๑ วัน จึงเป็นการเลิกจ้างโดยไม่มีเหตุอันสมควร เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม

เมื่อกรณียังมีข้อโต้เถียงว่านายจ้างจะต้องจ่ายค่าชดเชยและค่าครองชีพแก่ลูกจ้างหรือไม่ จึงยังถือไม่ได้ว่านายจ้างจงใจไม่จ่ายเงินดังกล่าวให้แก่ลูกจ้างโดยปราศจากเหตุอันสมควร นายจ้างไม่ต้องรับผิดชอบเงินเพิ่ม

ลูกจ้างได้รับการปรับค่าจ้างตั้งแต่ปี ๒๕๔๒ ถึงปี ๒๕๔๕ เป็นเงิน ๑,๔๘๐ บาท, ๘๒๕ บาท, ๕๙๕ บาท ซึ่งเป็นอัตราสูงกว่าที่ระบุไว้ในเกรดตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างฉบับปี ๒๕๔๒ แล้ว โดยไม่ปรากฏว่านับแต่ปี ๒๕๔๒ จนถึงวันถูกเลิกจ้าง ลูกจ้างเคยเรียกร้องว่าการปรับค่าจ้างไม่ถูกต้องหรือขอให้มีการตีความข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างฉบับปี ๒๕๔๒ จึงเป็นกรณีที่ลูกจ้างยอมรับการปรับค่าจ้างของนายจ้าง ไม่มีสิทธิได้รับการปรับค่าจ้างตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างฉบับดังกล่าวอีก